

Jens Rasmussen til sin Kone

6. Mai 1849.

Kære Kone!

Jeg vil sende Dig et Par Ord og lade Dig vide, at jeg efter Omstændighederne har det meget godt. Det Samme hører jeg også fra Dig, at Du og min lille Datter er frisk.

Den 4. om Aftenen modtog jeg dit kære Brev, som var mig en stor Glæde efter Dagens hårde Kamp.

Klokken 6 om Morgenen rykkede vi fra Stoustrup ud mod Fjenden, som var temmelig nær os. De var ved en Kro, som hedder Kryb i Ly i Nærheden af Snoghøj. De ville sikkert til Fredericia, men vi begyndte en varm Kamp med dem. Vi gik lige ind på Fjenden, så han måtte enten flygte eller falde. Geværkuglerne haglede om os, men Gud fulgte os, og der var ganske få, der ramte os. Det var som det strengeste Haglvejr. Kanonkuglerne og Granater snurrede over Hovedet på os, men vi tænkte ikke på det, for vi stolede på Herren den almægtige Gud. Det er også kun vores Pligt som Soldater at kæmpe for vort kære Land, og falder vi så falder vi med Ære. Da det havde varet i 5 Timer, rykkede Fjenden bort fra os – sikkert til Kolding, hvor deres Hovedstyrke er.

Da vi gik mod Fjenden, var Folk så flinke mod os. De gav os deres sidste drikkevarer, for de var glade for at se vores Fremgang mod Fjenden. Fjenden havde truet Bønderne med, at de ville røve og plyndre dem, men vi Danske kom så hurtigt, at de ikke fik Tid til det.

Andet Nyt kan jeg ikke fortælle Dig. Jeg hører, at Du ved, at Rasmus Peder fra Folsrode er skudt. Det var på Langfredag, da jeg selv var med.

Da Tiden løber, må jeg stoppe med at skrive til Dig. Nu beder jeg Dig at hilse alle Venner og Bekendte fra mig. Fortæl at jeg er frisk og befinder mig meget godt.

Vær Du, min kære Kone, hilset af din oprigtige Mand.

Jens Rasmussen